

ZSOLNAI GYÖRGY

csoporthmunka

hol látom magam öt év múlva,
hol nem,
válaszolom és visszadobom a kislabdát a kezetekbe.

már maga a tény,
hogy itt ülsz, az színvallás, mondjátok,
így vagy úgy:
vagy itt maradsz örökre,
vagy titokban tervezed, hogy elmész.
nem kell sem élned, sem halnod itt,
nem ápol és nem takar el semmi,
de utolsó bástya is lehetsz,
egy hős, aki hisz, remél,
dolgozik, épít, véd,
bor, búza, békesség.
mi vagyok én tulajdonképpen,
teszitek fel, én meg bólíntok,
igen, tulajdonképpen igen.

aztán egymás szavába vágva lícitáltok:
kiábrándult, keményvonalas,
vagy csupán *úgynevezett*
vagy,
csendes vagy hangos többség,
békés tüntető vagy pszichikai bűnsegéd,
megváltó vagy hívő?
szedtél-e föl utcakövet,
bontottál-e kordont,
védted-e testeddel a hazát,
hivatásos vagy tartalékos
vagy-e saját életedben,
ástál-e árkot,
vagy csak temettél,
mást, terveket, idősíkokat, magadat?
dúlt-e a kebled,
mély vagy, netán híg,
van-e otthon féregirtó
vagy jó erős kötél,
gomba vagy-e,
vagy rossz fogazatú birka,
megvezetett, félelemben élő,
jámbor nép,
vagy azért fegyvert lehet
belőled veretni,
cserélsz-e profilkép-keretet,

kommentelsz-e rendesen,
 felismersz-e arcról bárkit,
 mint egy mesterséges, ám deklasszált *intelligentsia*,
 alkoholizálsz,
 vagy a járhatatlan utat járod,
 viselsz-e kitűzőt, hurcolsz-e magaddal
 nemzeti vagy egyéb színű
 zászlót, szalagot, kokárdát,
 partizán vagy patrióta vagy,
 rákosodó vagy alvó sejt
 a nemzet testében?

felriadsz-e az éjszaka közepén
 rossz lelkiismeret miatt,
 vagy hogy a bőrönd után nyúlj,
 meghallod-e a megafonként
 üvöltő kutyasípot az ablak alatt,
 elég neked egyetlen szó,
 vagy frazémák kellene, esetleg komplett keretezés,
 hol az ingerküszöböd,
 a vörös vonalad,
 az eddig-és-ne-továbbod,
 melyik csepptől lett tele
 – ha egyáltalán –
 a pohár vagy a gatyá?

a csendem cinikus és tudatlan,
 de minimum gyáva és sunyi.
 ezt is ti mondjátok.
 csak dobjátok ki azt a kislabdát az ablakon,
 majd mormogok valami ingadozó természetűt,
 és folytassuk úgy, mint mindig.
 ne rendezzük közös dolgainkat,
 ez nem a mi munkánk.

éjszakák

kiviszed a szemetet, vagy filozofálsz.
 nincsen arany közép,
 csak pizzásdobozt hajtogató,
 újságpapírt, betétes palackokat, színes- és fehér üvegeket,
 fáradt olajat, elemet, megromlott ételt külön-külön gyűjtögető,
 és a *miért van inkább valami, mint sem inkább semmi* kérdését feltevő ember.

de már maga a kérdezés is gondokba ütközik.
 késő estig kell várni, hogy ne érjen semmilyen inger,
 akkor van remény a jól formáltságra,
 mondom magamnak minden

elvetélt délután közepén,
 mert ki kell esni a világ száján,
 olyan éjjel egy és hajnali három között,
 hogy rákérdézhessünk.
 akadály az élet,
 legyen akár éjszakai, akár szexuális,
 akár magán-, akár köz-.

miután felmászunk a létrán, el kell hajítani azt,
 olvasom, de hová is érkezünk meg,
 használnánk-e a létrát egyáltalán, ha tudnánk,
 mi vár odafent.
 vagy épp ez a csavar.
 nem tudni nem használni azt, amit megalkotunk.
 na, ez a mánia.

ma éjjel sem váltom meg a világot,
 csak leírok pár sort, hogy emlékezzek arra,
 holnap éjjel is írnom kellene.
 mint egy túl sikeres spermadonor
 vagy egy közepesen kaptatos főisten,
 újabb fájlokban ültetek el termékeny gondolatokat.
 amíg újra meg nem nyitom őket, maguktól is felcseperednek
 a merevlemez közönyében.

a főút csendes,
 csak néha megy el egy-egy kamion,
 az ég tiszta, a levegő dermedt,
 a csendnek van kivilágítva a város,
 mintha csak felkínálná magát.
 aztán jön az első menetrend szerinti,
 a közeli piacra beparkol a kenyeres,
 sietős léptű ingázók haladnak a ház előtt.
 felkelőben a nap.

el kellene tennem magamat,
 hogy végig tudjak evickélni egy újabb napon
 az éjszaka kedvéért.
 még elbotorkálok a vécére lefekvés előtt.
 saját lakásom falaiba ütközök.
 a konyha előtt ott állnak
 megkötött nyakkal a szemetes zacskók.